

Ἄφ' οὗ πάντα ταῦτα τελειώσουν διαχωρίζονται αἱ βελόναι ἀναλόγως τοῦ μεγέθους των καὶ ἐγκλιούνται εἰς τοὺς γνωστοὺς μικροὺς φακέλους ἀνά δωδεκάδα ἢ ἀνά δύο δωδεκάδας. Ἄν καὶ τόση ἐργασία ἀπαιτῆται διὰ τὴν κατασκευὴν μιᾶς βελόνης, ἡ ἀξία ὅμως αὐτῆς εἶνε σχετικῶς ἐλαχίστη· τοῦτο κατορθώθη χάρις εἰς τὴν τακτοποίησιν καὶ τὸν καταμερισμὸν τῆς ἐργασίας, διότι ἐὰν ἑκατὸν ἐργάται εἰς τὸ διάστημα μιᾶς ἡμέρας κατασκευάζουσι πολλὰς ἑκατοντάδας χιλιάδων βελονῶν, μόλις εἰς ἄνθρωπος, ἐὰν ἕκαμνε μόνος του ὅλην τὴν ἐργασίαν, ὅσον ἰκανὸς καὶ ἂν ἦνε, θὰ ἠδύνατο νὰ κατασκευάσῃ ἐν διαστήματι δέκα ὥρων μίαν δωδεκάδα.

Ἡ ἐφεύρεσις τῆς βελόνης, ἐξ οἰοῦδήποτε μετᾶλλου, ἀνέρχεται εἰς χρόνους πολὺ παλαιούς. Κατὰ τὸ ἔτος μόνον 1370 γίνεται ἡ πρώτη μνεῖα καταστήματος, ἐν ᾧ κατασκευάζονται χαλύβδινοι βελόναι, ἧτο δὲ τοῦτο ἐν Νυρεμβέργῃ τῆς Βαυαρίας. Ἐξ αὐτοῦ ἐπρομηθεύετο ἡ Εὐρώπη πᾶσα. Ἡ βιομηχανία αὕτη εἰσῆλθη τὸ πρῶτον εἰς τὴν Ἀγγλίαν ἐν ἔτει 1543, εἰς δὲ τὴν Γαλίαν πολὺ βραδύτερον, κατὰ τὸ δεύτερον ἡμισυ τοῦ ΙΗ' αἰῶνος. Τὰ τελειότερα βελονοποιεῖα εἶνε τὰ νῦν τὰ ἐν Ἀγγλίᾳ καὶ Γερμανίᾳ, καλῆται δὲ βελόναι θεωροῦνται αἱ ἀγγλικαὶ τῆς Βιρμιγ-
χάμης.

II.

ΔΗΜΩΔΕΙΣ ΠΑΡΟΙΜΙΑΙ ΚΑΙ ΠΑΡΑΓΓΕΛΜΑΤΑ ΠΕΡΙ ΤΩΝ ΜΗΝΩΝ ΤΟΥ ΕΤΟΥΣ

ΜΑΪΟΣ

Ἐὸ Μάης ἔχει τ' ὄνομα καὶ ὁ Ἀπρίλης τὰ λουλούδια.

Καιρὸς πουλεῖ τὰ λάχανα καὶ ὁ Μάης τὰ λουλούδια.

Ἐὸ Μάης ἔχει τ' ὄνομα καὶ ὁ Θεριστῆς (Ἰούσιος) τὴν πεῖνα.

Ἐτὸ κατηραμένον τόπον τὸ Μάη τὸ μῆνα βρέχει.

Τὴν αὐτὴν ἰδέαν, περὶ τοῦ ἐπιβλαβοῦς τῆς βροχῆς εἰς τὴν γεωργίαν κατὰ τὸν Μάιον, ἐκφράζουσι καὶ αἱ ἀκόλουθοι παροιμίαι :

Ἐὰν ἔπρεπε δὲν ἔδραχε καὶ τὸ Μάη ἐχιόνιζε (ἢ ἔδροσολόγα).

Μάιος ἄβροχος, χρονιά εὐτυχημένη.

Παροιμία ἐν Πάτραις καὶ ἐν Ἡλείᾳ λεγομένη.

Μάιος ἄβροχος, μουστος ἄμετρος,

ἢ ἄλλως :

Μάης ἄβροχος, τρυγητῆς χαρούμενος.

Τοῦ Μάη τῆς νύχτας τὸ νερὸ τ' ἀλάφια ξεμονίξει.

Ξεμονίξει ταυτόσημον κατὰ τινὰς τῶ κα-
ταστρέφει, ἐπιφέρει τὸν θάνατον.

Καλὸ κεφάλι τὸ Μάη βάζει στᾶρι καὶ τὸν Ἀβγουσο κρασί.

Ἐπὶ τῶν προῶρων καὶ ἀκαταλλήλως γενομένων γεωπονικῶν ἐργασιῶν.

Μαθημένο ἔναι τὸ ἄρνι νὰ κουρεύεται τὸ Μάη.

Οἱ ποιμένες, οἵτινες ἐκ τῶν χειμαδίων ἐπα-
νακάμπτουσιν εἰς τὰς ὄρεινὰς νομάς ἀπὸ τῆς
ἐορτῆς τοῦ ἁγίου Γεωργίου, κείρουσι συνήθως
τὰ πρόβατά των περὶ τὰ τέλη Μαῖου, ἀπὸ τῆς
ἐορτῆς τοῦ ἁγίου Κωνσταντίνου καὶ μετέπειτα.
Ἡ παροιμία αὕτη λέγεται καὶ μεταφορικῶς ἐπὶ
τῶν συνειθισμένων νὰ ταλαιπωρῶνται καὶ νὰ
πάσχουσιν.

Ἄρνι καὶ ἐρίφια τὸ Μάη τὸ μῆνα δείχνουν.

Ζῆσε, μαυρέ μου, νὰ φᾶς τὸ Μάη χλόη.

ἢ ἄλλως :

Ζῆσε, μαυρέ μου, νὰ φᾶς τὸ Μάη τριφύλι καὶ τὸν Ἀβ-
γουστο σταφύλι.

ἢ καὶ ἀπλῶς :

Ζῆσε, μαυρέ μου, νὰ φᾶς τριφύλι.

Παροιμία λεγομένη μεταφορικῶς ἐπὶ τῶν ὑ-
πισχνουμένων πολλὰ διὰ τὸ μέλλον εἰς τοὺς ἔ-
χοντας χρεῖαν ἀμέσου καὶ ταχείας συνδρομῆς.

Ἐὸσοι μῆνες ἔχουν ῥῶ, τὸ κρασί δίχως νερὸ.

Ἐὸσοι μῆνες δὲν ἔχουν ῥῶ, τὸ κρασί μὲ τὸ νερὸ.

καὶ ἄλλως :

Τὸ μῆνα ἔπου δὲν ἔχει ῥῶ
πίνε κρασί μὲ τὸ νερὸ.

Ἐἦτοι, κατὰ τοὺς μῆνας Σεπτέμβριον, Ὀκτώ-
βριον, Νοέμβριον, Δεκέμβριον, Ἰανουάριον, Φε-
βρουάριον, Μάρτιον καὶ Ἀπρίλιον, ὁ οἶνος ὡφε-
λεῖ πινόμενος ἄκρατος, ἐν ᾧ κατὰ τοὺς ἐπιλοί-
πους, στερουμένους τοῦ γράμματος ῥῶ, καλῶν
εἶναι νὰ συγκεράννυται μεθ' ὕδατος.

Τὸ Μάη πίνε τὸ νερὸ, τὸ Θεριστῆ τὸ ῥεῖδι,
τὸν Ἀλωνάρη τὸ κρασί νὰ ἰδῆς τὸ παλληκάρη.

Διαιτητικὸν παράγγελμα, οὗ ἄγνωστος ὁ
λόγος.

ΠΑΡΑΜΥΘΙΑ ΔΑΝΙΚΑ

Η ΣΑΚΚΟΡΡΑΦΑ

Ἐἦτο μίαν φορὰν μία σακκορράφα, καὶ ἐφαν-
τάζετο ὅτι ἦτο ὠραία. Ἐθελε νὰ περᾶ διὰ θε-
λόνην τοῦ κεντήματος.

— Προσέχετε, κρατεῖτέ με σφικτὰ, ἔλεγεν εἰς
τὰ δάκτυλα, τὰ ὁποῖα τὴν ἐκρατοῦσαν. Μὴ μὲ
ἀφήσετε νὰ πέσω κατὰ γῆς, καὶ ἔπειτα δὲν θὰ
ἠμπορεῖτε νὰ μὲ εὑρητε. Εἶμαι τόσον λεπτή!

Αὐτὰ ἔλεγεν ἡ σακκορράφα εἰς τὰ δάκτυλα,
τὰ ὁποῖα τὴν ἐκρατοῦσαν περασμένην μὲ ῥάμμα
χονδρὸν καὶ χωρὶς κόμπων εἰς τὴν ἄκρην.

Και ἐτροπούσαν τὰ δάκτυλα μὲ τὴν σακκορ-
ράφαν τὸ παπούτσι τῆς μαγείρισσας, τὸ ὁποῖον
εἶχε σκάσει καὶ ἔπρεπε νὰ ἱαφθῇ.

— Αὐτὴ εἶναι πρόστυχη ἐργασία, ἔλεγεν ἡ
σακκορράφα. Δὲν ἤμπορῶ νὰ τρυπήσω αὐτὸ τὸ
δέρμα. Θὰ σπάσω! Θὰ σπάσω!

Καὶ τῶ ὄντι ἔσπασε.

— Δὲν τὸ ἔλεγα; εἶπεν ἡ σακκορράφα. Εἶμαι
τόσον λεπτή.

Τὰ δὲ δάκτυλα εἶπαν :

— Χωρὶς μύτην βελόνη δὲν ἀξίζει. Εἶναι διὰ
πέταμα.

Ἄλλ' ἀντὶ νὰ τὴν πετάξῃ, ἡ μαγείρισα ἔ-
σταξε βουλοκέρι εἰς τὴν ἄκραν τῆς σπασμένης
σακκορράφας, καὶ ἔπειτα ἐκάρφωσε μὲ αὐτὴν τὸ
μανδῆλι τις εἰς τὸ στῆθός της.

— Λοιπὸν, ἔγεινα καρφίτσα τώρα, εἶπεν ἡ
σακκορράφα. Ἐγὼ τὸ ἤξευρα ὅτι κάτι θὰ γείνω
μῖαν ἡμέραν! Ὅταν κανεὶς τὸ ἔχει μέσα του,
θὰ ὑπάγῃ ἐμπρὸς, ὅπως καὶ ἂν γυρίσουν τὰ πράγ-
ματα.

Καὶ ἐγελοῦσε μέσα της· ἀλλὰ δὲν ἤμπορεῖ κα-
νεὶς νὰ καταλάβῃ πότε γελᾷ μῖα σακκορράφα.
Καὶ ἀπὸ τὸ στῆθος τῆς μαγείρισσας ἐκύτταζεν
ἀριστερὰ καὶ δεξιὰ, κορδωμένη καὶ ὑπερήφανη.

— Τοῦ λόγου σου τί εἶσαι; ἠρώτησε τὴν
γειτόνισσάν της, τὴν μικρὰν καρφίτσαν. Εἶσαι
ἀπὸ μάλαγμα; Μοῦ ἀρέσει ἡ περιέργη κεφαλή
σου. Κρίμα μόνον ὅτι εἶσαι τόσον μικρά. Ἄλλὰ
δὲν εἶναι τοῦ καθενὸς νὰ ἔχῃ κεφαλὴν ἀπὸ
βουλοκέρι.

Διὰ νὰ εἶπῃ ὅμως αὐτὰ ἡ σακκορράφα ἐτεν-
τώθη τόσον, ὥστε ἐξεκαρφώθη ἀπὸ τὸ μανδῆλι
καὶ ἔπεσεν εἰς τὸν νεροχύτην, ὅπου ἡ μαγείρισα
ἐξέπλυνε τὰ πινάκια.

— Καὶ τώρα! εἶπεν ἡ πτωχὴ σακκορράφα.
Τώρα; Καλὸν κατευόδιον! Φθάνει μόνον νὰ
μὴ χαθῶ.

Καὶ πραγματικῶς ἐχάθη, καὶ μὲ τὰ ἀκά-
θαρτα νερά κατήντησεν ἀπὸ τὸν νεροχύτην νὰ
εὐρεθῇ εἰς τὸ αὐλάκι τοῦ δρόμου.

Εἶμαι παραπολὺ καλὴ διὰ τὸν κόσμον, ἔλε-
γεν. Ἄλλ' ἐγὼ ἤξεύρω τί ἀξίζω, καὶ ποῖα εἶμαι,
καὶ ἄς εὐρίσκωμαι εἰς τὸ αὐλάκι.

Δὲν ἔχασε τῶ ὄντι μῆτε τὴν ἀξιοπρέπειαν,
μῆτε τὴν εὐθυμίαν της. Καὶ ἐβλεπε λογιᾶς λο-
γιᾶς πράγματα νὰ τρέχουν ἀπ' ἐπάνω της εἰς τὸ
αὐλάκι: ἄχυρα καὶ ξυλάκια καὶ κομμάτια πα-
λαιῶν ἐφημερίδων.

— Πῶς τρέχουν, ἔλεγεν ἡ σακκορράφα. Καὶ
οὔτε τοὺς περνᾷ ἀπὸ τὸν νοῦν ὅτι ἐγὼ εἶμαι
ἐδῶ κάτω! Νὰ, τώρα περνᾷ ἐν ξυλάκι, καὶ
ἄλλο δὲν συλλογίζεται παρὰ τὸν ἑαυτὸν του, καὶ
δὲν ἐντρέπεται! Ἴδου καὶ ἐν ἄχυρον τώρα. Πῶς
στρεφογυρίζει! Αἱ! ἔχε τὸν νοῦν σου νὰ μὴ
σαλώσῃς εἰς καμμίαν πέτραν. Νὰ καὶ ἐν κου-
ρελάκι ἀπὸ μῖαν ἐφημερίδα. Αἱ ἀνοησία! ὅσαι

ἦσαν τυπωμέναι ἐπάνω του ἐλησμονήθησαν πρὸ
καιροῦ, καὶ ὅμως θαρρῶε ὅτι κάτι εἶναι κατ'
αὐτό! Ἐγὼ δὲ κάθημαι ἐδῶ ἡσυχη καὶ τα-
πεινή. Ἄλλὰ ἤξεύρω τὸ τί εἶμαι καὶ τί ἀξίζω!

Μῖαν ἡμέραν ἔπεσε πλησίον της ἐν κομμάτι
υαλίνου ποτηρίου σπασμένον· ἀλλ' ἡ σακκορράφα
τὸ εἶδε νὰ λάμπῃ καὶ ν' ἀστράπτῃ, ὥστε τὸ
ἔλαβεν εἰς ὑπόληψιν καὶ ἔπιασεν ὀμιλίας μα-
ζῆ του.

— Ἐγὼ εἶμαι καρφίτσα, εἶπε. Τοῦ λόγου σου
εἶσαι διαμάντι;

— Μάλιστα, δηλαδή ἀπὸ τὴν ἰδίαν οἰκογέ-
νειαν. Καὶ ἐνόμιζαν καὶ τὰ δύο ὅτι ἔκαμαν γνω-
ριμίαν μὲ σημαντικὸν ὑποκείμενον, καὶ ἤρχισαν
νὰ ὀμιλοῦν διὰ τὸν ἄλλον κόσμον, καὶ νὰ λέγουν
πόσον φαντασμένους καὶ ἐξιππασμένους εἶναι ὁ
δεῖνας καὶ ὁ τάδες.

— Ἐζῆσα εἰς τὸ κουτί μιᾶς κυρίας, ἡ ὁ-
ποία ἦτο μαγείρισα, ἔλεγεν ἡ σακκορράφα. Ἡ
κυρία αὐτὴ εἶχε πέντε δάκτυλα εἰς κάθε χέρι.
Τὰ δάκτυλα αὐτὰ δὲν τὰ εἶχε παρὰ μόνον διὰ
νὰ μὲ βάζῃ καὶ νὰ μ' ἐβγάξῃ ἀπὸ τὸ κουτί μου.
Ποτέ μου δὲν εἶδα δάκτυλα πλέον φαντασμένα!

— Ἦσαν ἀπὸ γένος; ἠρώτησε τὸ υἷάλι.

— Ὅχι βέβαια! ἀπεκρίθη ἡ σακκορράφα.
Ἄλλὰ σοῦ εἶχαν μῖαν ὑπερηφάνειαν! Ἦσαν ἀπὸ
πέντε εἰς κάθε χέρι, καὶ τὰ πέντε ἐνωμένα,
ἀλλὰ τὸ καθὲν διαφορετικοῦ ἀναστήματος, καὶ
τὸ καθὲν μὲ τὴν ἀνοησίαν του. Τὸ πλέον κον-
τὸν καὶ χονδρὸν ἔστεκεν ὀλίγον παράμετρα ἀπὸ
τὰ ἄλλα· εἶχε μόνον μῖαν κλειδώσιν καὶ δὲν
ἤξευρε νὰ διπλωθῇ παρὰ μῖαν μόνην φορὰν, καὶ
ὅμως ἔλεγεν, ὅτι, ἂν λείψῃ ἀπὸ ἓνα ἄνδρα, δὲν
ἀξίζει πλέον ὁ ἄνδρας ἐκεῖνος διὰ τὸν πόλεμον.

Ὅταν ἐκομπορῆμονοῦσεν ὀμιλοῦσεν ἐλληνικά,
καὶ ἔλεγεν ὅτι ὀνομάζεται ἀντίχειρ. Τὸ κατο-
πινὸν δάκτυλον ἐχώνετο εἰς τὰ γλυκὰ καὶ εἰς τὰ
ξυνὰ, ὠδηγοῦσε τὸ κονδύλι ὅταν ἐγραφε, ἔδει-
χνε κάθε τι χωρὶς νὰ ἐντρέπεται, καὶ ἐκαυχᾶτο
ὅτι τὸ λέγουν δεικτῆν. Ἄλλὰ τὰ ἄλλα δάκτυ-
λα τὸν ὀνόμαζαν μεταξύ των λιχανόν, τὸ ὁ-
ποῖον σημαίνει ὅτι γλύφει ὅ,τι εὖρη, καὶ τὸ ὁ-
καταφρονοῦσαν ἐπειδὴ τὸ ἐζήλευαν. Τὸ τρίτον ἦτο
μακρὸ μακρὸ καὶ ὑπερηφανεύετο διὰ τὸ ἀνά-
στημά του. Τὸ τέταρτον ἐστολιζέτο μὲ μῖαν
χρυσὴν ζώνην, τὸ δὲ τελευταῖον ἦτο μικρότε-
ρον ἀπὸ τὰ ἄλλα καὶ δὲν ἤξευρε νὰ κάμῃ τί-
ποτε. Καὶ τὰ πέντε δὲ ἄλλο δὲν ἔκαμαν παρὰ
νὰ καυχῶνται διὰ τὰ προτερήματά των, τόσον,
ὥστε τὰ ἐσιχάθηκα καὶ τὰ πέντε, καὶ ἔφυγα,
καὶ εὐρίσκομαι ἐδῶ ὅπου μὲ βλέπετε.

Ἐκεῖ ἦλθεν ἐξαφνα νερὸν εἰς τὸ αὐλάκι καὶ
ἐπλημμύρισε, καὶ τὸ ρεῦμα ἐπῆρε τὸ υἷάλι.

— Πάγει καὶ αὐτὸ, εἶπεν ἡ σακκορράφα.
Ἄλλ' ἐγὼ δὲν σαλεύω ἀπ' ἐδῶ. Εἶμαι πολὺ λε-
πτὴ· αὐτὸ δὲ εἶναι τὸ προτερήμά μου καὶ τὸ
καύχημά μου!

Καὶ ἐκάθητο ἐκεῖ ὑπερήφανα, καὶ ἐσυλλογίζετο τὰ μεγαλειότης.

— Ἄν μ' ἔλεγε κανεὶς ὅτι ἐγεννήθηκα ἀπὸ μίαν ἀκτίνα τοῦ ἡλίου δὲν θά μ' ἐφαίνετο παράξενον. Εἶμαι τόσοσ λεπτή! Καὶ, μὰ τὴν ἀλήθειαν, νομίζω ὅτι αἱ ἀκτίνες τοῦ ἡλίου μὲ ἀναζητοῦν πάντοτε ἐδῶ κάτω. Εἶμαι τόσοσ λεπτή, ὥστε μήτε ἡ μητέρα μου δὲν ἔμπορεῖ νὰ μὲ διακρίνη.

Μίαν ἡμέραν δύο παιδιὰ τοῦ δρόμου ἤλθαν καὶ ἐσκάλιζαν εἰς τὸ αὐλάκι, ὅπου εὕρισκαν πότε καρφία, πότε κανὲν χάλκινον νόμισμα.

— ὦχ! ἐφώναξε τὸ ἐν παιδί, διότι ἡ σακκοῤῥάφα τοῦ ἐκέντησε τὸ δάκτυλον. Νὰ μία σπασμένη βελόνη.

— Μὲ συμπάθειον, εἶπεν ἡ σακκοῤῥάφα. Εἶμαι καρφίτσα!

Ἄλλὰ δὲν τὴν ἤκουσαν τὰ παιδιὰ. Τῆς εἶχε πέσει τὸ βουλοκέρι, τὸ δὲ χρῶμά της εἶχε γείνει κατάμαυρον ἄλλὰ ἐξηκολούθει νὰ ὑπερφανεύηται διὰ τὰ προτερήματά της.

— Νὰ ἐν αὐτὸν σπασμένον, ἐφώναξε τὸ ἄλλο παιδί. Ἄς τὴν βάλωμεν μέσα!

— Οἱ τοῖχοι κάτασπροι καὶ ἐγὼ μέσα μαύρη. Αὐτὸ μοῦ ἔρχεται, εἶπεν ἡ σακκοῤῥάφα. Θὰ φαντάζω καλὰ μέσα εἰς τὸ αὐτὸν!

Ἐκεῖ διὰ μιᾶς τὸ παιδί πατεῖ τὸ αὐτὸν, καὶ κρᾶξ τὸ σπάνει!

— Ἄλλοιμονον! ἐφώναξεν ἡ σακκοῤῥάφα. Τί ἦτο τοῦτο; Θὰ κακοπάθω!

Ἄλλὰ δὲν ἔπαθε τίποτε. Ἐπέσε μόνον ἀπὸ τὸ αὐτὸν καὶ ἐστρώθη κατὰ γῆς, καὶ ἴσως ἀκόμη εὕρισκεται ἐκεῖ ὅπου εἶχε πέσει.¹

ANDERSEN.

ΕΞΗΓΗΣΙΣ ΤΩΝ ΚΑΘΗΜΕΡΙΝΩΝ ΦΑΙΝΟΜΕΝΩΝ

23.— Διατετὸ ὕδωρ θερμαίνεται ταχύτερον ἐντὸς ἀγγείου μέλανος, βραδύτερον δὲ εἰς ἀγγεῖον λευκὸν καὶ στιλπνόν;

Διότι ἀγγεῖον μέλαν κεκαλυμμένον ἐξωτερικῶς δι' αἰθέλης ἀπορρόφᾳ τελειότερον τὴν θερμότητα, ἀποδίδει δὲ ταύτην πολὺ εὐκόλως. Ἐνῶ ἐν ἀγγεῖον λευκὸν καὶ στιλπνὸν ἀνταντακλᾶ μέρος τῆς θερμότητος, ἥτις διασπείρεται μὴ δυναμένη νὰ εἰσέλθῃ καὶ θερμάνῃ τὸ ὕδωρ.

24.— Διατετὸ ὅταν φυσῶμεν ἐπὶ πεπυρακτωμένων ἀνθράκων, ἡ καύσις γίνεται δραστηριωτέρα;

Διότι διὰ τοῦ φυσασμοῦ ἀποστέλλομεν ἐπὶ τῶν ἀνθράκων περισσότερον ἀτμοσφαιρικὸν ἀέρα, καὶ ἐπομένως πλειότερον ὀξυγόνον, τὸ ὅποιον εἶναι ἡ τροφή τοῦ πυρός.

ΑΠΟΦΘΕΓΜΑ ΠΕΡΣΙΚΟΝ

Ἄνθρωπε! Μιμήθητι τὴν ὄρνιθα ἥτις, ἀφοῦ πῆν, ἀνυψοῖ τὴν κεφαλὴν πρὸς οὐρανὸν διὰ νὰ ἐκφράσῃ τὴν εὐγνωμοσύνην της.

1. Μιτᾶρρ. Δ. Βικίλα.

ΑΛΗΘΕΙΑΙ

* * Ἡ φιλοσοφία καὶ ἡ ἀνθρωπότης δὲν ἐξήνητλησαν ἀκόμη οὐδὲ πολλοστημέριον τῶν ἀπείρων ἀληθειῶν ὅσας ὁ χριστιανισμὸς κυφορεῖ ἀενάως ἡ θρησκεία μας, τῆς ὁποίας εἶνε σύμβολον οἱ ἄρτοι δι' ὧν ἔτρεφεν ὁ Χριστὸς τὰ πλήθη, θέλει τρέφει τὰς γενεὰς μέχρι συντελείας τοῦ αἰῶνος. (Μ. Ρενιέρης.)

* * Ὅσακίς ἔχῃς ἀφορμὴν νὰ πράξῃς τι δίκαιον, ἀγαθὸν, κοινωφελές, μὴ ἐρωτᾷς ὁποῖον ὄφελος προσγενήσεται σοι ἐξ αὐτοῦ ἢ τί θέλουσιν εἶπει οἱ ἄνθρωποι περὶ αὐτοῦ ἄλλὰ ποιεῖ τὸ καλόν, διότι ἐστὶ καλόν ἔσο δὲ δίκαιος διὰ τὴν πρὸς τὸ δίκαιον ἀγάπην. (Zschokke.)

* * Λέγουσιν δρᾶξε τὴν τύχην ἀπὸ τῆς κόμης. Εἶσαι ὅμως καὶ βέβαιος ὅτι δὲν φορεῖ φενάκην;

* * Πᾶς λίθος δὲν γίνεται κρύσταλλον ἄλλὰ πᾶν κρύσταλλον γίνεται τέφρα.

* * Πιστωταὶ τοῦ μέλλοντος πολλαπλασιάζομεν τὰ εἰς βάρος τοῦ συρόμενα συναλλάγματα, χωρὶς νὰ φροντίζωμεν ἂν θὰ τὰ τιμῆσῃ εἰς τὴν λήξιν των.

* * Ὑπάρχει παραφροσύνη νοῦς καὶ παραφροσύνη χαρακτῆρος. Ἡ μὲν πρώτη θεραπεύεται, ἡ δευτέρα ὅμως εἶνε ἀνίατος.

* * Ἡ συκοφαντία εἶνε ὡς ὁ ἀνθραξ ὅταν δὲν καίη, ρυπαίνει.

ΣΗΜΕΙΩΣΕΙΣ

Τουρκικὸν λόγιον.

Οὐδέποτε ἔχει τις τόσοσ ἀνάγκην τοῦ πνεύματός του, εἰμὴ ὅταν ἔχῃ νὰ κάμῃ μὲ εὐήθη.

Φιλοσοφία τῆς γυναικός.

Ἰδοῦ ἡ φιλοσοφία τῆς γυναικός: Ἐν ἡλικίᾳ 20 ἐτῶν «Ποῖον θὰ πάρω;» Ἐν ἡλικίᾳ 30 ἐτῶν «Ποῖος θὰ μὲ πάρῃ;» Δ.

ΠΡΑΚΤΙΚΑΙ ΓΝΩΣΕΙΣ

Ἐξαγωγή ὑελίνων πομάτων τῶν φαλῶν.

Πολλάκις τὸ πῶμα ὑελίνου φιάλης εἶναι τοσοῦτον στερεῶς ἐφηρμοσμένον ὥστε δὲν δυναμέθα νὰ ἐξάξωμεν αὐτὸ ἄνευ θραύσεως τῆς φιάλης. Ἐν τοιαύτῃ περιπτώσει χρίομεν τὸ στόμιον τῆς φιάλης διὰ σταγόνος ἐλαίου καὶ θέτομεν τὴν φιάλην εἰς μικρὰν ἀπόστασιν ἀπὸ τοῦ πυρός. Ὅταν ἡ φιάλη θερμανθῇ τὸ ἔλαιον εἰσέρχεται λάθρα μεταξὺ τοῦ πώματος καὶ τῆς φιάλης. Τότε τύπτομεν ἐλαφρῶς τὸ πῶμα πρῶτον ἀπὸ τὸ ἐν καὶ εἶτα ἀπὸ τὸ ἔτερον μέρος διὰ μικροῦ τεμαχίου ξύλου, καὶ οὐδεμίαν πλῆσιν εὕρισκομεν δυσκολίαν νὰ ἐξάξωμεν τὸ πῶμα ἔν ἐναντίᾳ ὅμως περιπτώσει ἀρκεῖ νὰ ἐπαναλάβωμεν ἅπαξ ἡ δις τὸ ἀνωτέρω πείραμα.